

Първата крачка

(Разказъ)

Василчо, Боянчо и Славко бѣха навършили прѣзъ мѣсецъ августъ седма годишна възраст. Единъ день, когато си играеха въ градината, Василчо каза на другарчетата си:

Боянчо и Славко

— Знаете ли, че ние стѣтъ десетъ дни ще бждемъ ученици?

— Отъ дѣ знаешъ ти това, попита го Славко.

— Мене, татко снощи ми каза, отговори Василчо и весело скачаше отъ радостъ.

— И на мене, вчера мама ми каза, че съмъ станалъ вече голѣмъ и че ще ме запишатъ ученикъ въ първо отдѣление. И тритѣ другарчета бѣха много весели и радостни, че ще бждатъ ученици.

— Ето новата учебна година дойде Василчо, Боянчо и Славко, придружени отъ роди-

телите си, се записаха за ученици отъ първо отдѣление.

Когато ги записваше главния учитель имъ казваше по нѣколко думи, за да ги насърди.

Въ понедѣльникъ, когато стана часътъ осемъ, дѣцата чуха гласътъ на звънеца и почнаха да се нареждатъ близо до входнитѣ врата на училището. Излѣзе единъ високъ, младъ учитель, съ очила и каза на дѣцата отъ първо отдѣление да се наредятъ и влѣзатъ въ училищната стая.